

bestemmelsen de almindelige bemærkninger pkt. 2 b, 4°.

Til § 9

En bestemmelse svarende til § 9 findes i § 2, stk. 2, i instruksen for Folketingets Ombudsmand. Der er tale om en begrænsning i ombudsmandens bedømmelsesgrundlag, og bestemmelsen foreslås derfor optaget i selve loven.

I øvrigt tilsigtes der ingen realitetsændringer i forhold til den gældende ordning.

Den ændrede formulering i forhold til § 2, stk. 2, i den gældende instruks skyldes ønsket om at udtrykke ombudsmandskontrollens institutionelle karakter. Se nærmere under pkt. 2 a i de almindelige bemærkninger.

Til § 10

Bestemmelsen svarer med en enkelt redaktionel ændring til § 3 i den gældende lov.

Til § 11

Bestemmelsen i stk. 1 er identisk med den gældende lovs § 10, stk. 2.

Lovforslagets § 11, stk. 2, svarer med enkelte redaktionelt begrundede ændringer til § 10, stk. 3, i den gældende lov.

Til § 12

§ 12 i lovforslaget svarer til § 11 i den gældende lov.

Underretningspligten er dog i lovforslaget begrænset til »særlige tilfælde«. Det forudsættes, at ombudsmanden opretholder sin hidtidige praksis med hensyn til at gøre opmærksom på uklarheder i bestående lovgivning eller andre mangler, der har tilknytning til de vurderinger, der indgår i begrebet retssikkerhed.

Til § 13

§ 13, stk. 1, svarer med redaktionelle ændringer til § 6, stk. 1, i den gældende lov.

Stk. 2 og 3 er enslydende med § 6, stk. 2, i den gældende lov.

Til § 14

§ 14 afløser den gældende lovs § 6, stk. 3, og § 5, stk. 3, i ombudsmandsinstruksen.

I de gældende bestemmelser sondres der mellem klager over afgørelser, der kan ændres af højere ad-

ministrativ myndighed (§ 6, stk. 3), og klager over andre forhold. Den første type klager kan ombudsmanden efter den gældende lov først behandle, hvis klageadgangen er udnyttet. Klager over andre forhold kan påklages direkte til ombudsmanden, der dog er forpligtet til at indhente erklæring fra en eventuel højere administrativ myndighed. Er der tale om en særlig klagemyndighed, er ombudsmanden forpligtet til at foranledige klagen forelagt en højere myndighed, før han foretager sig videre.

I praksis oversender ombudsmanden normalt altid klager over andre forhold end afgørelser til en højere administrativ myndighed med henblik på, at denne kan tage stilling til forholdet. Se pkt. 2 b, 2°, i de almindelige bemærkninger.

Processøkonomiske hensyn taler for, at en eventuel administrativ klageadgang skal være udnyttet i alle tilfælde – uanset om klagen vedrører afgørelser eller andre forhold – inden der indgives klage til ombudsmanden.

Lovforslagets § 14 ophæver derfor den tidligere sondring mellem klager over afgørelser og andre forhold. Hermed lovfæstes ombudsmandsembedets hidtidige praksis. Se betænkningen side 263.

Til § 15

§ 15 svarer til § 5, stk. 4, i den gældende ombudsmandsinstruks.

Da der er tale om en begrænsning af ombudsmandens kompetence, hører den mere naturligt hjemme i selve loven. Der er ikke i øvrigt tilsigtet en realitetsændring.

Til § 16

Ifølge § 6, stk. 4, i den gældende lov afgør ombudsmanden, om en klage giver tilstrækkelig anledning til undersøgelser.

Ombudsmandsinstruksens § 6, stk. 1, bestemmer, at ombudsmanden – hvis ombudsmanden finder, at en klage, der henhører under ombudsmandens virksomhed, er »grundløs«, eller at de påklagede forhold er »af uvæsentlig betydning« – snarest meddeler klageren, at ombudsmanden ikke finder grundlag for at foretage sig noget i sagen.

Lovforslaget indebærer, at ombudsmanden fortsat kan afvise at iværksætte undersøgelse af en klage, selv om klagen er rettidig, en eventuel klageadgang udnyttet og klagen vedrører et forhold, der er undergivet ombudsmandens virksomhed.

I praksis har ombudsmanden benyttet beføjelsen dels til at afvise en række sager, dels til at begrænse prøvelsen af sager, der er optaget til realitetsprøvelse. Se i øvrigt de almindelige bemærkninger 2 h, 2°.